

[Agerschou]

bistandsloven, synes jeg ikke, at de forskellige socialministre via cirkulæreskrivelse eller via små lovændringer skal ændre på det frie skøn. Det er ikke os, der er begyndt at ændre på det frie skøn, det er socialministeren, der via et ændringsforslag begynder at opsætte særregler for bestemte befolkningsgrupper. Når socialministeren er begyndt på det, synes jeg, det er rimeligt, at vi får opklaret: hvad ligger der bag ved de ting, der står i lovtæksten – den er uhyre kryptisk og uklar – og hvad ligger der bag de ting, der står i bemærkningerne?

Jeg spurgte i mit første indlæg, om der i lovtæksten ligger en opstramning i forhold til det ændringsforslag, socialministeren tog af bordet i tirsdags. Det svarer socialministeren egentlig ikke på. Socialministeren siger, at der er ikke sket nogen opstramning af hensigten. Nu ved jeg ikke, hvordan man opstrammer en hensigt. Jeg vil gerne bede socialministeren prøve at kigge på lovtæksten. Jeg går ud fra, at socialministeren har loven ved sig, så han kan kaste et hurtigt blik på den, og jeg vil gerne spørge én gang til: er der ifølge socialministerens opfattelse sket en opstramning af selve lovtæksten nu i forhold til det, der blev taget af bordet i tirsdags?

Det næste problem, socialministeren omtalte, var, at det først og fremmest gælder de 18–21-årige. Socialministeren vil ikke afvise, at det også godt kunne komme til at gælde en 22-årig, men det var usandsynligt. Vil socialministeren samtidig bekræfte, at det teoretisk set også kan komme til at gælde for en 25-årig eller en 26-årig eller en 27-årig? Det er der ingen hindringer for. Det vil jeg gerne have bekræftet.

Om de unge, som flytter hjemmefra, og som kan få dækket boligudgifterne, vil jeg gerne stadig væk have besvaret det spørgsmål: vil det være grund nok til, at en socialforvaltning kan yde hjælp til boligudgiften for en ung, der flytter hjemmefra, fordi vedkommende simpelt hen er blevet voksen? Man bliver ved med at snakke om de generelle ting i bistandsloven, men der sker for mig at se en stramning i bemærkningerne, fordi man her nævner to eksempler. Det ene eksempel er »på grund af uddannelse«, det andet er »forholdene i hjemmet«. Jeg mener, socialministeren skylder os en forklaring: hvad betyder »forholdene i hjemmet«? Vi mangler også en fortolkning af: hvor længe

skal man have arbejdet, hvor længe skal man have klaret sig selv for ikke at komme ind under forslagets regler?

Hr. Taanquist fra socialdemokratiet sagde, at han nødigt ville stå i fru Aase Olesens situation. Jeg vil godt sige, at jeg nødigt vil stå i hverken fru Aase Olesens eller hr. Taanquists situation.

Aase Olesen (RV):

Når man er SFer, er man jo så heldig, at man aldrig kommer i den situation, at man skal tage ansvar for noget som helst. Det er ikke noget nyt. Det sørgelige er altså bare, at den smitte åbenbart har bredt sig tværs over midtergangen.

Hr. Taanquist siger, når han forklarer, hvorfor man har skiftet mening om dette, at det, der skete i november, var, før ankestyrelsen havde udtalt sig. Jeg bliver altså nødt til at læse, hvad hr. Taanquist sagde ved førstebehandlingen, og det var vel at mærke 1. februar 1983 (Folketingstidende 1982-83, sp. 5130):

»Vi tilslutter os selvfølgelig sigtet med ungdomscirkulæret i den forstand, at de mennesker, der f.eks. går på en uddannelse, ikke skal have én økonomiske tilskyndelse til at lade være med at gå på den uddannelse, fordi de kunne få mere efter bistandslovens bestemmelser.«

Jeg synes egentlig, at hr. Taanquist skylder os en forklaring på, hvordan han her kan sige, at nu skal alle unge behandles ens efter bistandsloven.

Hr. Taanquist sagde videre, at socialdemokratiet ikke har stillet ændringsforslag, men gjort sig nogle tanker om højere satser, men dem har socialministeren afvist. Jeg vil gerne spørge socialdemokratiet: hvorfor har man ikke stillet ændringsforslag? Hvorfor har man ikke forsøgt at få et flertal for et ændringsforslag? Hvorfor har vi andre i udvalget ikke kunnet få at vide før i dag, hvad socialdemokratiet forestillede sig om satser? Mig bekendt findes der ingen udvalgs-papirer, der siger noget om, hvad socialdemokratiet havde forestillet sig. Var det slet ikke umagen værd at forsøge at få nogen i udvalget i tale? Det er dog interessant.

Så henviser hr. Taanquist til hr. Arbjerg Petersens artikel, som jeg selv har bedt om at få omdelt i udvalget. Jeg synes, at det